

Carlo en Rudi in Wijk aan Zee

Een serieuze patat.

Op zaterdagochtend 19 januari 2013 vertrokken we naar Zandvoort, om daar in te checken in het hotel, en dan door te rijden naar Wijk aan Zee. Vorig jaar hadden we die trip al gemaakt, en net als toen lunchten we in een wegrestaurant tussen Rotterdam en Den Haag. Onder mekaar praten wij gewoon, dat is opgepoetst Antwerps. Bij het bestuderen van de menukaart praatten we nog steeds honderduit over de meest diverse onderwerpen, en net toen de juffrouw de bestelling kwam noteren, had ik het over een serieuze patat. Dat kan bij ons van alles betekenen : een flinke achteruitgang, of een hevige botsing, Maar het arme wicht was op een verkeerd been gezet, noteerde dus alvast friet, en vroeg toen met een lieve glimlach “Wil u er nog iets bij?”

Ditmaal geen boot op het strand, maar opnieuw die eeuwige loeiharde ijskoude wind die je ginder ver altijd maar opnieuw een gevoelstemperatuur meegeeft van minus 15 graden. Compleet ingeduffeld tussen auto en speelzaal, en nadien tussen speelzaal en de commentaartent, je schuifelend over de besneeuwde ijsbevroren paden heen bewegend, ben je na honderd meter nog verkleumd en loopt het snot vrijelijk uit je neus. In de speelzaal begroette ik Jan Rooze die daar aan een tienkamp begon, in de groep vlak achter de C-groep en waarbij de winnaar dus volgend jaar in die C-groep mag meespelen. Ik wenste hem geluk met zijn formidabele prestatie pas geleden, in een normentornooi in Duitsland waar hij het tornooi won met 9.5 op 11 en waarvoor hij op Schaakfabriek veel applaus had gekregen.

Daarna in de kommentaartent, met zitplaatsen voor ongeveer 400 man, zat alles afgeladen vol en moesten we de hele namiddag recht staan. Na twee uren kreeg ik te veel pijn aan mijn benen, zodanig dat ik me moest verwijderen en elders een plekje moest opzoeken waar ik wat kon gaan zitten. Hans Böhm gaf commentaar, in zijn bekende doorgemoedereerde taalvaardige humoristische wijze, gul (kitsch)prijzen uitdelend aan eenieder die een leuke suggestie had voor een zet in een der vier onder de loupe genomen stellingen van het A-tornooi. Zijn origineelste prijs gaf hij aan een jongetje van tien vooraan, hem vragende “hoe oud ben jij ?” – “Tien” – “Heel goed gedaan, kom maar een prijsje halen”. Veel aandacht ging naar Loek Van Wely’s afgang na zijn 18...f7-f5 ?, tegen Anand, en waardoor hun onderlinge score opliep tot het beangstigende 20-2. Tot aan dat moment had Loek met zwart goed weerwerk geboden in een Scandinaaf. Tot het plots vreselijk mis liep, ons achterlatende met een verloren gevoel van hoe komt een ervaren GM als Van Wely er bij om tegen de wereldkampioen een f-pion op te spelen, iets waar je als gewone clubschaker weet dat je dat niet zo maar moet doen, dan na rijp beraad en keiharde garanties dat jouw witte velden niet voor eeuwig verloren gaan. Vorig jaar ging Timman voor onze ogen al heel slecht spelen, ditmaal was het de beurt aan zijn jongere landgenoot.

Na de sessie keerden we naar het hotel, maar de keuken had een brandje gehad en het restaurant was daardoor gesloten, en toen belandden we vlakbij in een Oostenrijkse tent met een bloedmooie Tirolienne waar onverbloemde Schnitzels (winterkost) ons opwachtten, met rode wijn. Zum schluss nog een diepgaande analyse van Rudi’s partij van zondag jl in de

interclub, die hij onbegrijpelijk verloren had, en een robbertje blitz waar we hier net als vorig jaar geen winnaar van gaan openbaren.

Op zondagochtend bestudeerden we uitgebreid een boekje van Flear dat ik de dag voordien voor mijn zwarte verdedigingen had gekocht, het Open Ruy Lopez. Met als resultaat dat er aan het eind meteen al kon worden beslist welke van de twee belangrijkste voortzettingen tot mijn repertorium zullen gaan behoren, 9..,Lc5 ofwel 9..,Le7. Prima secondant, die Rudi !

Het commentaar die namiddag werd verzorgd door een duo oude grootheden, Ljubomir Ljubojevic en Genna Sosonko. In het Nederlands, wat natuurlijk fijn is, maar door hun eerder beperkte kennis van onze taal af en toe haperend en storend overkwam, misschien hadden ze toch maar beter in het Engels gepraat. Bovendien slaagden ze er niet als Böhm in, de zaal mee te krijgen, maar werd het uiteindelijk de hele namiddag een tweegevecht tussen beide heren in hun evaluatie van de door de grootmeesters van de A-reeks op het bord gezette stellingen. Van Carlsen-Karjakin begrepen Rudi noch ikzelf een moer, trouwens die partij was nog bezig toen we huiswaarts togen, maar we zagen wel een rehabilitatie van Van Wely in een boeiende partij tegen Nakamura, een dreun van jewelste vanwege Caruana aan de arme L'Ami en een warempel geslaagde, gewaagde openingsbehandeling met de Jänisch van het Spaans door Sokolov tegen de wereldkampioen.

Om 18h begon het beredik te sneeuwen. Toen we rond 19h vertrokken konden we nergens sneller dan 50 per uur, ook niet eenmaal op de autosnelweg. Het is een rit van 200 km, dus reken het maar uit. Vanaf de Moerdijk ging het gelukkig beter, en we geraakten dank zij een voorzichtige Rudi veilig thuis.

Vermoeiend allemaal natuurlijk, maar wel reeds een topweekend voor 2013.

En als haar kat genezen is, gaat Heidi volgend jaar alvast mee ! Dat zal aan ons getetter (gezwets, langdurig gepraat = gepoetst Antwerps) niet veel veranderen, integendeel.

Om in januari 2015 te vervolgen met een ... autocar, voor de hele club (een dag, geen weekend) !

Carlo.